

Arrest

nr. 72 078 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Bulgaarse nationaliteit, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die in haar verzoekschrift verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn maar in het verleden steeds verklaarde van Bulgaarse nationaliteit te zijn en een Bulgaarse identiteitskaart toonde, maakt melding van haar aanwezigheid op 21 februari 2011 te Gent. Zij verklaarde sedert 21 februari 2010 in België te zijn aangekomen.

Volgens het verzoekschrift was het haar intentie in België werk te zoeken.

Uit het administratief dossier, zoals het de Raad voorligt, blijkt niet dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend om een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen.

Volgens een administratief verslag vreemdelingencontrole van 20 september 2011 is de verzoekende partij op heterdaad betrapt bij het plegen van een winkeldiefstal. Dit verslag verwijst naar een PV nummer GE.55.LA.076583/2011, dat zich niet in het administratief dossier bevindt.

Diezelfde dag wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – Model B

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, L. V. S. Attaché

genomen op 20.09.2011

wordt aan de persoon die verklaart zich S., M. (...) te noemen, geboren op 17.09.1989,

en welke verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om onmiddellijk, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

0 – artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in bezit van een geldig identiteitsdocument.

0 – artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of L. V.S. geacht de openbare orde / de nationale veiligheid van het land te kunnen schaden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal PV nr GE.12.LA.076567/2011 van de politie van Gent.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij / zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)

2 Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 2 en 3 heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij artikel 2 en 3 niet hebben nageleefd. Deze legt de administratie de plicht op om de wettelijke bepaling in haar beslissing te introduceren. Dit is een verplichte vormvereiste.

Gezien de administratie niet refereert naar artikel 43 Vw is er een inbreuk op de vereiste tot het bepalen van de wettelijke rechtsregel. Dit is een substantiële vormvereiste zodat de beslissing niet nietig

verklaard te worden. De raad is hiervoor bevoegd gezien artikel 39/2 Vw duidelijk stelt dat de Raad een beslissing nietig verklaard wegens strijdigheid met een substantieel vormgebrek.

Doch de beslissing kan niet anders dan gemotiveerd worden op grond van artikel 43 Vw. Het is duidelijk dat ROEMENIË in de Europese Unie ligt. Derhalve dient artikel 43 Vw van toepassing zijn en NIET zoals verkeerdelijk vermeld artikel 7 eerste lid 3.

Derhalve is ook de wettelijke bepaling verkeerdelijk vermeld. Verzoeker is van oordeel dat artikel 43 Vw op haar van toepassing is gezien zij Europese onderdaan is.

Artikel 43 Vw stelt: De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken: 1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden; 2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

Wat dient er onthouden te worden uit artikel 43 Vw.

- Strafrechtelijke veroordelingen zijn geen reden om het verblijf van verzoeker te weigeren.

- Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zijn voor het fundamentele belang van de samenleving

- Preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Verzoeker stelt zich de vraag hoe de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan nagaan of betrokkene wel degelijk door zijn gedrag een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamentele belang van de samenleving.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag of het voor hem als Europees onderdaan het opzet die noodzakelijk is om een misdrijf te plegen op hem niet van toepassing is? Het zomaar stellen dat verzoeker opzet had om te stelen gaat toch wel heel kort door de bocht.

Verzoeker stelt zich bijkomend de vraag of het proces-verbaal zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt. Dit proces-verbaal is echter voor de Raad een element die heel belangrijk is. Zonder het proces-verbaal kan de Raad NIET nagaan of de motivering wel gestoeld is op correcte feiten laat staan dat de Raad kan nagaan of deze wel gestoeld is op de correcte juridische overweging die worden toegepast op de feiten.

De gemachtigde van de minister kan pas een beslissing nemen indien hij op de hoogte is van alle feiten die aanleiding geven om te besluiten om een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 43 Vw. Indien het proces-verbaal zich niet in het administratief dossier zit, heeft de gemachtigde van de minister, in casu L. V. (...), een beslissing gemaakt zonder op de hoogte te zijn van de ware toedracht. Derhalve heeft hij niet alle feiten nauwkeurig onderzocht en bestudeerd.

Dit kan ook niet anders. Verzoeker dient op heden, nu een ernstige bedreiging te vormen voor het fundamentele belang van de samenleving conform artikel 43 Vw. Artikel 43 Vw stelt duidelijk een 'actuele' bedreiging vormen voor het 'fundamentele belang.. Verzoeker stelt vast dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken het helemaal niet heeft omtrent het feit dat verzoeker een gevaar is voor het fundamentele belang voor de samenleving.

Verzoeker is terecht van oordeel dat in het belang van de openbare orde genomen maatregel niet verder mag gaan dan met het oog op die behoeften 'die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn'. Verzoeker stelt zich de vraag hoe de Raad zich hierover kan buigen. Verzoeker beseft wel dat de Raad niet op de stoel van de administratie kan gaan zitten. Doch heeft de Raad wel de bevoegdheid om na te gaan of de genomen maatregel niet kennelijk onredelijk is. Zonder inzage in het proces-verbaal is dit voor de Raad onmogelijk.

Uit niks uit het administratief dossier blijkt dat het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamentele belang van de samenleving. Zoals hierboven gezegd dient de Raad in haar appreciatiebevoegdheid dient te kunnen nagaan. Dit kan ze niet.

Bovendien dient er gekeken te worden met het oude artikel 43 Vw. Het nieuwe artikel 43 Vw is op het punt met betrekking tot strafrechtelijke veroordelingen heel wat uitgebreider dat het oude artikel 43 Vw. De wetgever heeft nu net artikel 43 Vw uitgebreid zodat de administratie, indien ze een EU onderdaan omwille van zijn gedrag wenst uit te sluiten, dit heel uitdrukkelijk zou motiveren. Het is duidelijk dat de beslissing duidelijk faalt in het correct motiveren conform artikel 43 Vw. Verzoeker herhaalt dat uit de motivering van de beslissing niet tot uiting komt dat hij nog steeds een 'fundamentele gevaar zou betekenen.

Een beslissing die op een onvoldoende wijze wordt gemotiveerd waarbij de Raad niet kan nagaan of verzoeker wel degelijk het fundamentele bedreiging betekent voor de samenleving dient conform artikel

39/2 juncto de wet op de motivering artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen te worden vernietigd. Zeker gezien artikel 43 2° Vw voorziet dat een dergelijke beslissing wel op een zorgvuldige wijze dient te worden gemotiveerd.

Bovendien wordt verzoeker gesteund in zijn motivering door het arrest 55.043 dd. 27 januari 2011 in de zaak RVV 61.771/11 M. D. (...). Aldaar werd een identiek model om het grondgebied model B afgeleverd omdat verzoeker eveneens de openbare orde zou schaden. Rechter - voorzitter DE SMET heeft echter in deze zaak gesteld:

(...)"

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoekster voert een schending aan van artikel 43.2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en verwijt de gemachtigde van de Staatssecretaris een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster meent zich te mogen beroepen op artikel 43 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de bestreden beslissing overeenkomstig dit artikel had moeten gemotiveerd zijn. Verzoekster kan in deze kritiek niet worden gevolgd.

Artikel 43 Vw. luidt als volgt:

(...)

Artikel 43 Vw. is de omzetting in Belgische wetgeving van artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG. Zowel in artikel 43 Vw. als in artikel 27 van de Richtlijn staat duidelijk dat hiermee de weigering van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde bedoeld worden.

Verzoekster heeft echter reeds gebruik gemaakt van haar inreisrecht en van haar verblijf van maximaal drie maanden. Uit haar uiteenzetting van de feiten blijkt bovendien dat verzoekster naar België kwam met de intentie om werk te zoeken, waaruit duidelijk blijkt dat zij haar vrij inreisrecht en verblijf van drie maanden reeds jaren heeft uitgeput en verzoekster toont geenszins aan dat zij ooit het grondgebied heeft verlaten sinds haar eerste melding van aanwezigheid in 2009. De verklaringen met betrekking tot de intentie waarmee zij naar België kwam duiden immers op het tegendeel.

Verzoeksters verblijf van meer dan drie maanden als onderdaan van de Europese Unie is geenszins onvoorwaardelijk.

Na het verstrijken van de maximale verblijfsstermijn van drie maanden, dient verzoeker immers aan te tonen dat zij aan de voorwaarden voor een verblijf voor meer dan drie maanden voldoet. Verzoekster diende geenszins een verblijfsaanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie terwijl zij reeds sedert 2009 op het Belgisch grondgebied verblijft.

De bestreden beslissing kon dan ook volstaan met een verwijzing naar artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Aan verzoekster werd immers geenszins het inreisrecht geweigerd en evenmin, diende verzoekster een verblijfsaanvraag in als burger van de Unie. Verzoekster kan, wanneer zij de maximale termijn van drie maanden reeds jaren heeft overschreden, in alle wettigheid het bevel krijgen om het grondgebied te verlaten, louter omwille van artikel 7, eerste lid 1° Vw omdat zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verzoekster kan zich bovendien niet op de bepalingen van het vrij verkeer van Unieburgers beroepen om zonder het indienen van een verblijfsaanvraag onbeperkt in het Rijk te verblijven.

In artikel 27 en 28 van de Richtlijn 2004/38/EG staat nergens te lezen dat Europeanen enkel om redenen van openbare orde kunnen worden verwijderd, doch enkel hoe de waarborgen van Unieburgers tegen een verwijdering om redenen van openbare orde er moeten uitzien. Artikel 43 Vw. als omzetting van deze bepaling geeft dan ook enkel de waarborgen weer van Unieburgers tegen een verwijdering om redenen van openbare orde.

Artikel 43 Vw., in samenlezing met de hierboven weergegeven bepalingen inzake het kort verblijf van Unieburgers en in samenlezing met de bepalingen inzake een verblijf van meer dan drie maanden voor Unieburgers, staat er geenszins aan in de weg dat een Unieburger, die sinds het verstrijken van haar inreis- en verblijfsrecht van drie maanden sinds 2009 illegaal op het grondgebied verblijft en die geen enkele verblijfsaanvraag indiende, op grond van artikel 7, eerste lid Vw. het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Zelfs zonder het motief dat gebaseerd is op artikel 7, eerste lid 3° Vw. is de bestreden beslissing dan ook wettig gemotiveerd omdat verzoekster louter op grond van artikel 7, eerste lid 1° Vw en het vastgestelde illegaal verblijf het bevel kon krijgen om het grondgebied te verlaten. Het motief in toepassing van artikel 7, eerste lid 3° Vw. dient dan ook te worden beschouwd als een overtollig motief nu de bestreden beslissing reeds afdoende wordt gedragen door de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van de nodige documenten.

In casu is de bestreden beslissing dan ook afdoende gemotiveerd met het eerste motief met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en het feit dat verzoekster niet over de nodige documenten beschikt bij het nemen van de bestreden beslissing omdat zij niet in het bezit was van enig identiteitsdocument. Verzoekster doet met haar kritiek geen afbreuk aan de juistheid van dit motief en brengt ook bij huidig verzoekschrift geen identiteitsdocument bij, noch brengt zij bij huidig verzoekschrift de nodige documenten bij waaruit blijkt dat zij als Unieburger na het verstrijken van de maximale termijn van drie maanden kort verblijf nog enig verblijfsrecht als Unieburger zou hebben op grond van een nieuwe binnenkomst, een verblijfsaanvraag of een verblijfskaart.

De kritiek van verzoekster is dan ook gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing inzake de vaststellingen omtrent een winkeldiefstal aangezien het eerste motief reeds volstaat om de bestreden beslissing te dragen. Overeenkomstig vaste rechtspraak kan kritiek op een overtollig motief niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Verzoekster maakt een schending van de aangevoerde wetsbepalingen dan ook geenszins aannemelijk. Het middel van verzoekster is dan ook in zijn geheel ongegrond. “

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten – meer bepaald dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument – en dat verzoekster betrapd werd op winkeldiefstal. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt het eerste motief van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Als eerste motief wordt in de bestreden beslissing aangehaald, in tegenstelling tot wat de nota stelt (die spreekt van een gebrek aan vereiste documenten) dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig *identiteitsdocument*. Volgens de nota is dit motief het determinerend motief van de bestreden beslissing en dient het tweede motief (zie verder) als een overtollig motief aanzien te worden.

Aangaande dit motief merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het bezit was van een identiteitskaart die verstreken was op 14 december 2010.

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden ;

(...).”

De verzoekende partij weerlegt niet het motief dat zij niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument.

Derhalve is het eerste motief van de bestreden beslissing gesteund op een correcte feitenvinding.

De volgende vraag die zich stelt is te weten of het eerste motief, dat op correcte en kennelijk redelijke wijze is tot stand gekomen, volstaat nu de verzoekende partij een burger van de Unie is, hetzij dat het bestuur verplicht is in casu de beslissing tot afgifte van het bevel te nemen met inachtneming van artikel 43 van de vreemdelingenwet, artikel waar de bestreden beslissing niet naar verwijst of niet op gesteund is.

Zoals artikel 40, §3 van de vreemdelingenwet, wat de omzetting is van artikel 6 van de richtlijn 2004/38, bepaalt heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid van de vreemdelingenwet. Artikel 41, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op binnenkomst wordt erkend mits voorlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort of indien de burger van de Unie op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen het recht van vrij verkeer en verblijf te genieten.

In casu kan de verzoekende partij geen geldig nationaal paspoort of identiteitskaart voorleggen en heeft zij evenmin stappen ondernomen om een aanvraag in te dienen tot verblijf van meer dan drie maanden. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij sinds 2009 in het Rijk verblijft, zoals de verwerende partij suggereert, hetzij sedert 21 februari 2010 zoals haar melding van aanwezigheid stelt, blijkt uit het administratief dossier dat enerzijds de verzoekende partij in elk geval haar verblijf in het Rijk niet heeft beperkt tot de maximale periode van drie maanden terwijl anderzijds zij geen stappen heeft ondernomen om een verblijf langer dan drie maanden op reguliere wijze te kunnen uitoefenen.

De verzoekende partij laat na aan te tonen dat zij, nu haar verblijf van drie maanden is verstreken, het recht heeft nog te genieten van enig verblijf in het Rijk. Integendeel gaf zij door haar melding van aanwezigheid te kennen dat zij nog enkel een verblijf ten belope van maximaal drie maanden wenste. De bewering dat zij naar België kwam om te werken is een blote bewering, niet door het minste begin van bewijs gestaafd. Evenmin haalt de verzoekende partij andere redenen aan waardoor zou blijken dat zij verblijfsgerechtigd is en/of aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden die de Belgische normering, in navolging van de Europese normering, oplegt om een verblijf langer dan drie maanden te rechtvaardigen. Derhalve is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gerechtigd een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken dat steunt op artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet. Deze motivering is afdoend, juist en steunt op een correcte feitenvinding. Bijgevolg is het tweede motief van de bestreden beslissing dat als juridische grondslag artikel 7, 3° van de vreemdelingenwet heeft, overtuigend.

Waar de verzoekende partij haar grieven uit over de al dan niet verplichtte toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet en de uit deze bepaling voortvloeiende motiveringsplicht is deze kritiek gericht tegen het tweede motief van de bestreden beslissing. De kritiek gericht tegen een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat artikel 43 van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat het verblijf van de verzoekende partij slechts enkel en alleen ten gevolge van redenen van openbare orde kan beëindigd worden door middel van het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten, berust dergelijke stelling op een verkeerde lezing van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Artikel 43 regelt de plichten die een lidstaat heeft als het schaden van de openbare orde de reden is om de binnenkomst en het verblijf te weigeren, wat betrekking heeft op het tweede (overtuigend) motief van de bestreden beslissing.

Het eerste middel richt zich tegen het overtuigend motief en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan “van artikel 43 2° Vw juncto het evenredigheidsbeginsel juncto de motivering conform artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 6 EVRM lid 2.”

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 43 Vw stelt uitdrukkelijk dat de genomen beslissing in overeenstemming dient te zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt vast dat de beslissing niks stelt over het evenredigheidsbeginsel. Nochtans voorziet artikel 43, 2° uitdrukkelijk dat er pas overgaan kan worden tot een uitwijzing indien dit evenredig is. Artikel 43 2° stelt uitdrukkelijk: ... genomen maatregelen moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker zoekt in de beslissing het 'waarom' dat de beslissing evenredig is. Nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt het 'waarom'. Niettemin dient de Dienst Vreemdelingenzaken dit aan te tonen. Dit is in casu niet gebeurd. De beslissing om verzoeker het land uit te wijzen is niet evenredig. Verzoeker is van oordeel dat de beslissing van de gemachtigde niet evenredig is. Artikel 6 EVRM lid 2 stelt: Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt.

De gemachtigde van de minister gaat er aldus vanuit dat verzoeker schuldig zou zijn aan een diefstal. Alvorens de gemachtigde van de minister kan oordelen of verzoeker wel degelijk een bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat zijn gedrag actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging is voor het fundamenteel belang van de samenleving dient verzoeker eerst door een rechter te worden veroordeeld.

Verzoeker wenst terecht op te merken dat hij nog steeds onschuldig is. Hij is pas schuldig aan een misdrijf indien een rechter over het feit die zich heeft afgespeeld in de winkel ten gronde heeft uitgesproken. Dit is in casu niet gebeurd. Derhalve kan de administratie niet zomaar beslissen, en dat in evenredigheid, dat verzoeker de openbare orde van de samenleving zou schade.

Indien de Raad hierover anders redeneert, is verzoeker terecht van oordeel dat de rechtstaat in BELGIË niet meer bestaat. Indien verzoeker het land kan worden uitgewezen omdat de gemachtigde van de minister 'van oordeel' is dat verzoeker een gevaar is van de openbare orde beslist de administratie daarover zonder dat verzoeker de kans heeft gehad zich over dit feit te kunnen verdedigen voor de strafrechter. In dit geval heeft de administratie de almacht om alles te beslissen zonder tussenkomst van de rechtelijke macht. Verzoeker dacht dat de macht van de administratie duidelijk aan banden werd gelegd door de Franse Revolutie van 1789. Artikel 6 van het EVRM lid 2 is een uitloeijsel van deze revolutie. Het is duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen dit niet kan aanvaarden. De administratie begeeft zich in casu op het vlak die toebehoort tot de rechtelijke macht die verder gaat dan de 'check of balances' zoals beschreven door MONTESQUIEU.

De administratie dient er vanuit te gaan dat verzoeker onschuldig is en derhalve geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, dat het gedrag van verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het anders oordelen is in strijd met het vermoeden van onschuld zoals beschreven in artikel 6 EVRM en is in strijd met artikel 43 2° Vw. Zeker gezien het feit dat de beslissing niet motiveert waarom het bevel om het grondgebied te verlaten in evenredig zou zijn nu verzoeker conform artikel 6 EVRM onschuldig is.

Zodoende is door de gebrekkige motivering het evenredigheidsbeginsel zoals bepaald in artikel 43 2° Vw gesteld geschaad gezien verzoeker onschuldig is conform artikel 6 EVRM.”

2.2.2. De verwerende partij heeft het tweede middel samen met het eerste middel besproken. Er kan hiervoor verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.3. Uit het tweede middel blijkt dat de kritiek van de verzoekende partij betrekking heeft op de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet en uitsluitend gericht is tegen het tweede motief van de bestreden beslissing dat zich steunt op artikel 7, 3° van de vreemdelingenwet. Immers houdt de verzoekende partij voor dat het tweede motief niet op evenredige wijze is tot stand gekomen, minstens voorbarig is. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel is het middel gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing en kan deze argumentering niet leiden tot de nietig-verklaring van de bestreden beslissing.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 eerste lid, 1° en van artikel 41 van de vreemdelingenwet juncto de zorgvuldigheidsplicht en meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt.

Het middel luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7 Vw eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument.

De beginselen van behoorlijk bestuur in casu het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

Verzoeker zal aantonen dat de gemachtigde van de minister niet is uitgegaan van een correcte feitenfinding en zodoende onzorgvuldig is geweest in de voorbereiding van zijn beslissing.

Verzoeker werd aldus op 20 september 2011 zonder dat hiervoor enige aanleiding was staande gehouden omdat haar kind aan het spelen was in de winkel en derhalve allerlei produkten naar zijn toetok in de kinderwagen in de nabijheid van haar woning door de wethandhavingsdiensten. Gezien verzoeker helemaal niet ver van haar woning was, heeft verzoeker haar identiteitspapieren thuis laten liggen.

Verzoeker heeft de wethandhavingsdiensten onmiddellijk op de hoogte gebracht dat zij in de nabijheid woonde. Zij heeft deze wethandhavingsdiensten uitgenodigd bij hem thuis zodat zij in de mogelijkheid zou zijn om haar documenten te tonen.

Deze wethandhavingsdiensten waren nogal bot en verzoeker kreeg hiervoor niet de mogelijkheid. Verzoeker werd aldus ter beschikking gesteld tot op het ogenblik de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing zou nemen. Dit is dan ook op 20 september 2011 om 16.06 uur gebeurd. Op dat ogenblik kwam het bevel om het grondgebied gerold uit de telefax van de politionele diensten. De gemachtigde van de minister dient dit toch eveneens na te gaan of verzoeker wel degelijk legaal op het grondgebied verblijf ja of nee. Blijkbaar heeft de gemachtigde zich er vlug van afgemaakt en gesteld: betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument.

De gemachtigde heeft de zaak duidelijk niet onderzocht. De bezittingen van verzoeker lagen slechts 700 meter verderop in haar woning. Verzoeker heeft door de Gentse wethandhavingsdiensten niet de kans gehad om haar identiteit aan te tonen.

Een zorgvuldige uitvoerende macht zou verzoeker toegelaten hebben om inderdaad 700 meter verder naar haar woning te gaan en verzoeker toe laten haar documenten te overhandigen.

Verzoeker verblijft als Europese onderdaan dan ook volledig op wettige wijze op het grondgebied.

Tevens zou de gemachtigde van de minister, indien deze op een zorgvuldige wijze zou werken, de wethandhavingsdiensten verzocht hebben om verzoeker de kans te geven haar documenten te laten ophalen.

Ieder die hier zomaar op 700 meter van haar woning even buiten komt, staande wordt gehouden door de wethandhavingsdiensten, haar papieren dient te tonen is buiten alle proporties. Heel veel personen verlaten hun huis zonder enig document bij zich omdat ze bang zijn om overvallen te worden zodat ze inderdaad van hun documenten berooid worden.

Onmiddellijk een bevel om het grondgebied overhandigen is dan toch wel heel kort door de bocht.

De gemachtigde van de minister heeft deze zorgvuldigheid niet gedaan. Hij is kort door de bocht gegaan en is daardoor zijn beslissing niet gestoeld op correcte feiten waardoor er een kennelijke beoordelingsfout is gemaakt.

De beslissing dient derhalve vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor er administratie zich heeft laten leiden door onvolledige informatie.”

2.3.2. De verwerende partij heeft het derde middel samen met het eerste middel besproken. Er kan hiervoor verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

2.3.3. Terecht stelt de verzoekende partij dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij verwijt de verwerende partij de bestreden beslissing te hebben genomen zonder dat de verzoekende partij de kans had haar documenten te tonen. Zij houdt voor dat zij op volledige wettige wijze in België verblijft maar de kans niet kreeg dit aan te tonen hoewel haar woonst waar haar geldige documenten zich bevonden slechts op ongeveer 700 meter afstand was.

Deze redenering kan niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij in het bezit is van de kopie van de identiteitskaart van de verzoekende partij. Deze identiteitskaart kent als vervalddag 14 december 2010. Derhalve mist het middel feitelijke grondslag, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij geen ander identiteitsdocument of verblijfstitel bijbrengt, zodat zij geen belang heeft bij deze grief. Er kan geen manifeste beoordelingsfout worden vastgesteld.

Voor het overige zet de verzoekende partij niet uiteen op welke (andere) wijze zij meent dat de overige aangehaalde bepalingen geschonden zijn.

2.4. De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN